23 MART / 757 / 2017 > 12 / 4,00 TL (KDV DAHİL) KKTC: 5,00 TL

HAFTALIK

PENGUEN

penguen.com

Referandum öncesi, iktidarın kampanya amacıyla makam araçları, helikopterler, uçaklar ve diğer devlet imkanlarından faydalanması tepki çekti.

ISSN 1303-7574-0-7

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Almanya'ya bir kez daha 'Nazi benzetmesi' yaparak "Başta Merkel. Sen de Nazi uygulaması yapıyorsun." dedi.

ATLI GÜNDEM! Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın sorduğu atın cinsi Hollanda çıkarken; Başbakan Binali Yıldırım'ı karşılamaya gelen atlı bir grup "İzin ver, atlarımızı Hollanda'ya sürelim" pankartı açtı.

NİRAN ÜNSAL VE DEĞİŞİM! LGBTİ'lere "Git evinde yaşa, şarlatanlar" diyen Niran Ünsal gey barda sahne aldı.

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Faruk Çelik ile Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Faruk Özlü, birbirlerinin akrabalarını kendi kurumlarına müdür atadı.

ÖZERK İSTANBUL! İstanbul için özel bir yasa talep eden Kadir Topbaş, belediye olarak yetkilerinin artırılmasını istedi.

Akşam Gazetesi

her şey olur

ÇALIŞIRKEN

selçuk: Bildiğim bütün sokakları daha önce çizdim, şimdi ne çizicem kapağa?

rewhat: Bana köy ya da köylü demeyecektin dost, kendin kaşındın, her çizgide buram buram yaşatıcam sana köyü!

faruk: Bu hafta dergiyi matbaaya atlarla göndereceğiz, o yüzden köşeler erken gelirse!

serkan a.: Geçen hafta gündem karikatürlerinde yaptım şovumu, bu hafta beni pas geçersin müdür!

ilker: Atım neşelidir abi, istersen onu ben çizeyim he?

elif: Çiğköfte mi yediniz, benim niye haberim yok tatlıığm?

erdil: Karikatürü göndermişsin ama içinde atlar yok!

serkan a.: Bedenim Berlin'de ama kafam Avcılar Belediyesi bilbordlarında, karikatür kursu veriyomuşuz haberimiz yok panpa!

sezyum: Kafan çok güzel, sana çok güzel yeni bilbordlar hazırladım Serkoş kanka!

benua: Hollanda atları mı sevmiyor siz, ben size Fransız at getirsem nasıl oluyor, neden at?

serdar: Pazartesi geceleri neden salata siparişi veremiyorum, yassak mı kardeşim! İlla dürüm mü yiyek?

ilker: Bence sanatçı insanlar beyaz şarap içer, ne o öyle kırmızı kırmızı, sevmiyom belki!

faruk: Avcılar Belediyesi'nden aradılar Serkan, kafası gelmedi, erken göndersin, baskıya giriyolarmış!

gürdem: İşi çok geç gönderdim ama yine de insan bir ümit bekliyor, bakalım bekleyip görücez dergi çıkınca. (GÖREMEDİ)!

seyit ali: İki üç hafta daha sıcah sıcah çorba havası yapar, sonra ver elini ferah feza karpuz peynir!

sezyum: Döşeğimde fotoşopla kesilmiş Serkan Altuniğne kafası buldum, Avcılar Belediyesi bana bi şey anlatmak istiyor olabilir!

elif: Kadınız diye hep kurabiye mi sevelim tatlığm! Bensiz yediğiniz çiğköftelerin hesabı sorulacak!

serkan a.: Kafam girsin!

Akşamsefası

Güldüğümler

** Gözünüzü seveyim, bulduğunuz tuhaf şeyleri bana (@kaansezyum) menşınlayın. Delilik yalnız çekilmiyor.*

Cehennemde bir gece...

Ortamlar ve Sosyal Palavralar Bakanı Serkan Kaan Sezyum, Gambiya'da yaşanan parti skandalını YALAK'tan Cücü Cücük'e anlattı: Bir bakanın muhatabı cenderme olabilir mi? Karşımızda muhatap olarak cenderme vardı... Korumalarımıza "İlerlerseniz yalarız" dediler. Dillerini gösterdiler. Utanarak söylüyorum ki soldakinin dili böyle Kiss grubu cover grubu yapsa tek başına grup olur. Bi tanesi de piyirsingliydi. Abdest tutmaz kesin... Namluya mermi sürme sesleri filan duyduk... Sonra anladık ki bunlar kemerlerini açıyorlarmış. Kemer tokası sesiymiş. Partiye girecez, kapıda 17 saat mahsur kaldık. İçerdekiler çılgın atıyor, müzik filan deli gibi duyuyoruz ama ortama giremiyoruz. Çekici gelince takıldığımız araçtan indik, aracın içi leş olmuş zaten. Cenderme geldi bi tur daha azar kaydı. İhtiyaçlarımızı gidermemize bile izin verilmedi. Adamlar önümüzde birbirlerinin üzerine çok affedersin işiyor. Biz ise bi elimizi yüzümüzü yıkayamadık. Kuruduk zaten aracın içinde 17 saat. Neyse ki kafam oksijensiz kalmış, zamanı algılayamadım tam. Hâlâ Gambiyalı tek bir yetkiliden özür gelmedi. Afrika bu acayip tavrıyla bizi çok gücendirdi.

Geçtiğimiz Cumartesi gecesi Gambiya'da dünya diplomasi ve tekno tarihine geçecek büyük bir skandal yaşandı. Ortamlar ve Sosyal Palavralar Bakanı Serkan Kaan Sezyum'un (S.K.S), Gambiya jandarması tarafından Banjul parti binasına girişi engellendi. Dahası jandarma yetkilileri Türkiye'nin bir bakanını tam 17 saat boyunca aracında istediği partiye gidemeyerek mahsur bıraktı. Peki, Gambiya'daki Türkiye düşmanlığı, eğlence nefreti ve partifobinin kökeninde ne yatıyor? Bu soruları o dehşet gecesini yaşayan bakanımıza sorduk.

TERBİYESİZCE VE SERT BİR TAVIRLA...

-Gambiya'ya giderken böyle skandal bir muamele ile karşılaşacağınızı tahmin edebiliyor muydunuz?

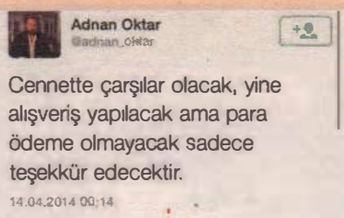
Bakan Sezyum: Gambiya'ya her ay 15 bin mülteci gönderelim de akılları şaşırsın.

Tahmin edebilmemize imkan yoktu. Sonuçta Gambiya nasıl bir ülke biliyorsunuz. Dünya demokrasisinin başındaki yer. Özgürlükler vb. her şey burada. Çok affedersiniz adamlarda hap, haplı sigara, hap dolması ve hap hapı filan serbest. Gambiya'ya geçtikten sonra partimizin aracı ile parti binamıza partiden önce biraz partilemek ve takılmak için geçiyorduk. Şimdi eğer gideceğimiz yerde ortam kötüyse kafamız düşmesin hesaabı... Zaten bizim politikayla filan alakamız yok. Halkımız bilir. Tüm işim gücüm güçlünün yanında olmak ve bana verilen emirleri yerine getirmek. Çünkü bu yetkiyi bana millet verdi dersem sizi de yiyebilirim diye düşünüyorum. Millet verdi bana...

Neyse zaten öncesinde uçakta filan da partilemeye başladık. Bakanım zaten, üzerimde ne var ne yok kimse kontrol etmiyor. Kargoda gümrüksüz geçiyor tüm mallarım.

Biraz bi şeyler bi şeyler filan, kendi aramızda gülüp eğleniyoruz. Biraz sesimiz fazla çıkmış, ne var yani? Sen bunlar gel, uçuş iznimizi ve salonumuzu iptal et. Ben bakanım bakan, nerede müzik dinleyeceğim ben? Neyse, küfür kıyamet bunlara Türkçe saydırıyoruz, nasıl olsa anlamazlar diye. Arada bi arkadaş geldi "Abi ben Türküm, Gambiyalı senin küfrettiğini anladı, haberin olsun" dedi. Sağ olsun, oradaki Gambiyalı vatandaşımızın uyarısından sonra ben dedim ki "Ya demek ki bunlar benim dediklerimi anlıyor, iyice kanırtayım şunları..." Bi başladım küfüre... Anneler, babalar, emmiler, sülale sayıları filan havada uçuşuyor. Gambiyalı tabii ikiyüzlü olduğu için anlamamış gibi yapsa da bir ara bana dönüp "Bilader sen de ne terbiyesiz bir insanmışsın" diyerek hakaret etti bana... Ya ben bakanım, bana karşı sen kimsin ya? Tepem atmış, elimizdeki son ilaçlı ayranlarla kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Nabız olmuş 120-130 sinirden... Ayran iyi geldi, biraz uyumuşum. Dizlerime sıcak geldi böyle aniden.

-Peki sizi durduran jandarma gerekçe olarak ne gösterdi?

Bir jandarma bizi durdurdu ve festival bilezikliğime el koydu. Bize baştan itibaren "Senegal'e geri döneceksiniz, sizin bu ortama girişiniz yasaklandı" dediler. Parmaklarını sallayarak, terbiyesizce, sert bir tavır gösterdiler ama hiçbir gerekçe söylemediler. Parmaklarını salladılar. Benim polisimi düşündüm bi an duygulandım. Bizim polisimiz utanır, senin yüzüne bile bakamaz. Kibarca, sesi de çıkmaz "Beyefendi lütfen burada ayakta durmayın" filan der... Çünkü bu Gambiyalıların mantıklı, hukuki bir cevap verme şansları yoktu. Sonra bir anda sayısı arttı jandarmaların, arkasından sivil jandarmalar da geldi. Bunların üstü çıplak, belden altları deri kaplı, böyle ellerinde boncuk boncuk gibi şeyler var. Bi tanesinin elinde Türkçe bir slogan gördüm, pankartta "Amazon'dan paket gelirse açma" yazıyordu. İnanabiliyor musunuz adamlardaki nefrete? Aklınca bize laf sokacak. Ya biz omurgamızı halka hizmet için kefene sarmış, gömmüşüz kardeş. Kimi kimden utandıracaksın sen? Neyse...

ARACIMIZIN İÇİNE ŞEY DOĞRULTTULAR

-Sonra tansiyon daha da yükseldi sanırım?

Evet, ayranın etkisi geçmişti. Bi toplamaya başladım, böyle gözlerde kara noktalar filan uçuşuyor sinirden. Sonra "Organizasyondanız" diyen birtakım adamlar geldi. Bi tane başka adam çıktı "Ben buranın belediye reyiziyim" diye bağırdı ortalık yerde. Gambiya'nın en ünlü belediye reyiziymiş. Birden bu soyundu. Bizim önümüzde pantolonunu indirdi. O pantolonu indirir indirmez jandarmalar ve çevredeki Gambiyalı protestocular bu adamın kıçının arkasında sıra oldular. Sırayla eğilip adamın çatalından bi şeyler alıp bize doğru dillerini çıkartıp "lilililili" hareketi yapıyorlar. O an ilk Tecavüzcü Coşkun filmi izlediğim, ülkemizdeki TV'lerin ahlaksız olduğu yıllara döndüm. Tutti Frutti filan vardı, ekranlarda memeli kadınlar görünüyordu. Şimdi dandik bir tatil reklamında bile mayolu kadın olsa TV'ye saldırıyoruz. Neyse, bunlar belediye başganının ardından bizim çevremizde toplanıp Prodici'den "Firestarter" çalmaya başladılar. Arkadaşlar sene olmuş 2017, tamam Prodici de bi yere kadar. Böyle çaldıkça çalıyorlar. Bize bildiğin işkence yapılıyor. Araçlarımızın içinde içki içmemiz filan da yasak haliyle. Adamlar o müzikle kafaları pilot gibi oldu, eğlendikçe eğleniyor. Biz de en fazla ayrana tuz koyup ya da birbirlerimizin boynundaki damarı sıkıp bayıltmak gibi kafa bulma yollarını kullanabiliyoruz. Bu yaptıkları çok büyük bir terbiyesizlikti... Hiçbir insan böyle bir davranışı hak etmiyor. Biz ülkemizde vatandaşımız bi yerde toplansa, onu orada değil 17 saat, 17 dakika bile tutmayız. Kibar bir şekilde paketleyip meydanı trafiğe açarız. Halka hizmetkâr olmak için buradayız. Git gel derken bu elemanların kafası iyice oldu. Gözleri, nasıl diyeyim, böyle, Rosçsçayd var ya dünyanın arkasındaki büyük oyun... Bizimkiler de geçen sene görüştüler kendisiyle. O zaman da görmüştüm kendisini. Aynı onun gözleri gibiydi... Bu sefer de bizim korumalara dadandılar. Üzerleri yalandı ve gözaltına alındılar. Gözaltı dediysem, çembere aldılar böyle yiyecek gibi manyak manyak bakıyorlar. Gözleriyle taciz ediyorlar ve ben aracımda çaresizce onu izliyorum. Çünkü sonuçta bana bi şey olmadıkça umurumda değil. Bu millete hizmetkâr olduğumuz için ne olursa olsun yani. Benim mayış yatsın da... Sonra içinde olduğumuz araca yöneldiler. Aracımıza, üzerimize çıplak bedenlerini doğrulttular, güçlü ışıklar yönelterek bizi psikolojik baskı altına almaya çalıştılar. Biliyorsunuz güçlü ışık demek psikolojik baskı demektir. Maglite tutuyor bana ya! Bizde olsa psikolojik baskıyı bilmeyiz bile. Sadece küfür, hafif tatlı bir darp ya da en azından hakaret, tehdit olur yani. GÜÇLÜ IŞIK NE YA? Bakanım ben! Sadece üstümden gelen her şeyi onaylayan başarısız icraatlerime rağmen koltuğuma yapışmayı bilmiş bir değerim ben ülkem için... Neyse iki saat boyunca devam etti bu durum, adamlar kopuyor, bu yetmezmiş gibi aracımızın camına fener, lazer tutup ağızlarıyla da "cuviiii cuvviii" diye sesler çıkarıyorlar. Biz orada su içiyoruz...

Bi noktada bana geldiler... Kapıyı açtım ve araçtan indim. O gece hiçbir insani ya da partici ihtiyacımızı karşılamamıza izin vermediler. Sınırdaki DJ kabininde bir buçuk saat bekletildik. DJ acayip bakkal bi DJ, Soundcloud'dan çalan herifler vardır ya mal mal. O bile değil. Adam hâlâ Şakira çalıyor, bizim Ortaköy'de 10 yıl önce çalan leş ne varsa bu karakolda. Bildiğin psikolojik işkence. Sonuçta ülkemde mesela maden kazası oluyor, bakan arkadaşım "mehhh" diyor yırtıyor. Ben ise konumumdan ötürü milletim için burada kötü müzik dinliyorum. O gün de benim gayrimenkullerin kiraları yatacak. Tek eğlencem sürekli hesabımı telefonumdan kontrol etmek. Yatan balyaları görüp sevinmek ama yapamıyorum. Şimdi de Tiesto çalıyor Gambiyalı faşizm artığı DJ...

Bi ara kaş göz yapıp yukarı çıkabileceğimizi söylediler. Ben hemen sevindim. Tamam ortam geliyor diyorum kendi kendime. O da ne? Ne göreyim? Bizim ekip birden tribe girdik. Düşünebiliyor musunuz? O kadar insanlık dışı müdahaleden sonra bu teklifi zaten reddettik. "Yukarıda çay içebilirsiniz" dediler, "Çayınızı da istemiyoruz" dediler. Ulan çaymış ikram dedikleri, çapsız Gambiyalı işte ne olacak.

Akşamsefası

İLKER ALTUNGÖK
twitter.com/ilkeraltungok
ilkeraltungok@gmail.com

ya da...

SERKAN ALTUNİĞNE

SEVDİĞİM ŞEYLER:

Futbol izlemek ama hiç anlamamak

Şimdi başlığa bakınca "Hâlâ mı beaabiiieee?" diye soranlar çıkabilir, evet hâlâ. Mal gibi, Türkiye ligleri dâhil olmak üzere, futbol maçı oldu mu tutuluyorum. Bir maçı izlemek için çeşitli kriterlerim var. Bunlardan en azından biri sağlanırsa o maçı açıp izliyorum. Galatasaray maçlarını banko izliyorum zaten. Sinir krizi falan geçirmek için ideal maçlar bu sene Galatasaray maçları. Onun dışında alakasız takımların maçları için, birincisi tribünler doluysa mutlaka izliyorum. İkincisi iddialı bir mevzu varsa ortada yine izliyorum. Futbol sevgim sadece izlemek üzerine kurulu yalnız, yanlış anlaşılma olmasın. Daha önce bu köşede yazdığım "Sevdiğim Şeyler - Spor Yapmamak" yazısını hatırlayanlar için bunu belirtmeme zaten gerek yok. Ortada bir spor varsa oturulur izlenir asla yapılmaz bana göre.

Sadece televizyondan yayımlanan maçları izlediğimi sanıyorsanız beni hiç tanımamışsınız demektir. Yolda yürürken, otobüste giderken, birileriyle bir kafede oturmuş sohbet ederken falan görüş alanımda bir halı saha, bir mahalle maçı ortamı, birbirlerine top yuvarlayan iki çocuk falan varsa her şeyi bırakıp izliyorum. Futbol benim için resmen bir hipnoz nesnesi. Paslaşan iki adamı önüme koyun, istediğiniz kâğıdı imzalatıp donuma kadar alabilirsiniz. Peki, bu kadar izliyorum falan ama futboldan anlıyor muyum? Tabii ki hayır! Bir futbol maçı sonrası yorum yapmak için ortamda yapılan diğer yorumları beklerim önce. Çünkü bana göre iyi oynayan takım çoğunluğa göre büyük ihtimal rezalet oynamış oluyor. Harikalar yaratan futbolcunun bütün sülalesi elden geçiriliyor. Hakemin verdiği yüzde yüz penaltının aslında taç olduğunu falan başkalarının yaptığı yorumlardan anlıyorum hep. Ama bu konuda da oldukça tecrübelendim. Öyle hemen ilk söylenen fikre "Tabii tabii doğru valla çok doğru" diye katılmıyorum. Sürülen fikirlerin kümülatif toplamından en doğru yorumu kafamda yapıp en son noktayı ben koyuyorum sohbetlerde. Böyle böyle baya bilgili muamelesi görüyorum ortamlarda, çaktırma...

Mesela hayat boyu en özendiğim insanlar sahaya bakıp, takım dizilişini anında çözüp, hangi futbolcunun hangi pozisyonda ne şekil oynadığını çözen, buna göre sinirlenen veya hocaya onay veren, rakip takımın buna göre nasıl bir tedbir alması gerektiğini anlayıp bunu dile getiren insanlar oldu hep. Hayır, ben de bakıyorum aynı sahaya, mal gibi bakıyorsam demek hiç öyle şeyler gelmiyor aklıma. Yine etraftaki yorumları analiz edip en doğru yorumu ortaya bırakıyorum ve hiç utanmadan "Valla abi çok doğru söyledin... Bence in aga kenara, sen yönet takımı..." şeklinde gelen övgüleri güzelce topluyorum. Bir şey olsa ve bana bir takım emanet etseler ya da bir gazetede futbol yazdırmaya karar verseler ne kulübede ne basın tribününde oturmazdım. Direkt gider tribünde taraftarın arasında oturup maç yazısını ona göre yazar, takımı ona göre oynatırdım.

Birazdan Alman 2. ligi takımlarından Union Berlin'in Bundesliga yolunda liderliğe yükselme ihtimali olan maçı izlemeye gidicem. Burada maç izlemenin tek boktan yanı henüz o kadar Almancam olmadığı için yorumları evirip çevirme şansımın olmaması. Neyse, zaten etrafımdakiler de Türkçe bilmiyorlar "He he... Wunderbar!" deyip biramı içerim. Az biraz tribünleri izler, etrafta güzel kız varsa onlara bakar currywurst'umu yer dönerim.

Akşamsefası

serkan altunigne

serkanaltunigne@penguen.com - twitter.com/serkanaltunigne

SÜPER PENGUEN'DE BU AY:
ROBOTİKA
SÜPER PENGUEN
HEDİYE
NE VAR, BEN DE İLGİNÇİM!
İLGİNÇ HAYVANLAR
KİM BU OSMAN HAMDİ BEY?
PENGU'NUN MACERALARI
TEST: HANGİ MASAL KAHRAMANISIN?

BOBO
SERKAN ALTUNİĞNE
BOBO KİTABI ÇIKTI!
SİPARİŞİ SENDEN, KARGOSU BİZDEN!
BOBO'YU SATIN ALMAK İSTİYORSAN * INFO@KOMIKBURO.COM ADRESİNE SİPARİŞİNİ GÖNDER, YURT İÇİNDE ÜCRETSİZ KARGO İLE KİTABINI ADRESİNE GÖNDERELİM.
* KİTAP FİYATI: 24,90 TL (KDV DAHİL)

Akşamsefası

BOBO

BARIŞ SÖNMEZ

instagram.com/brsonmez
twitter.com/bsonmezz

Doruktan Turan

CİHAN TOPÇU

SEYİT ALİ ARAL
twitter.com/seyitaliaral
seyitaral@yahoo.com.tr

İçli Köfte

BÖCEKLERİM

Çok seviyorum, karakterleri, has ve delicesine gelenek, görenek ananeleri var. Dış dünyada asla göremediğin saygıyı insana göstermeleri başka güzellik... Uzun uzun seyret o fit vücut ve şık giyim tarzları, özellikle renk seçimleri, böcekler çok şık yaratıklardır, benden duyasın. Hiç bir zaman dağınık, renksiz ve pespaye göremezsin onları. Gece çişe kalk; hoş bir sürpriz abuk sabuk yönlere gidip aniden yön değiştiren atılgan bir sevgili gibi kucaklaşmak için sana doğru koşuşturan bu nadide arkadaş. Gregor Bey ile o edebi eserlere de konu olan birey hamam böceği dostumuzdan başkası değil (un kurabiyesini çok seviyorlar). Giriş katında ve kalorifer dairesinin hemen yanında oturmak nem ısı düzeyinin Borneo'nun yağmur ormanları gibi oynaması, teraryum atmosferine açık davet. Borneo demek böcek demek teraryum da onun bir mekân içerisindeki toplu hali oluyor. Gerçekten o siyah gözüken ama içerisinde nefti ve bordoyu barındıran tonu ve ışıktaki parlaması enfes, bedeni de çok komik. Mesela daha ufak olan Alman hamam (siyasi mesaj içermez) böceği tabir edileni, o da çok şık. Öteki türe göre daha zarif, janti. Direkt Fred Astaeire'yi hatırlatıyor o ince ve harika vücudu. Step dans yapan hızlı ve narin bacakları ile. Bir de çok güzel taşıyor o kahverengi tonlardaki süitini kıskanıyorum ne kadar uyumlu, üzerindeki giyimi. Sonra müjdeler isterim bahar geldi karıncaları "Ağbi az önce cemre düştü haber edelim dedik, yap bi kayıntı bize ba." Belki bir çeşit evden eve nakliyat firması koloniyi her sene genişletiyorlar. Fakat yuvada her milimetre kare değerlendirilmeli o yüzden en sevdikleri şey kahvaltı sofrası kırıntıları ve özellikle ekmeğin üzerinden dökülen çörekotu ile susamlar. Askerdeki KTM gibi bir bölgeye alıştırdım oradan etrafa çok yaymadan veriyorum erzağı bu kardeşlere, dağıtmadan alıp götürüyorlar. Arada bir iki haftalığına bir yere gideceksem bir adet keme şeker çok hora geçiyor tam yuva girişine. Nisan, Mayıs'a doğru da yeni yuva yapacak kraliçeler kanatlanıp uçuyor, muhteşem bir hava gösterisi. Bir diğer kadro ise eklem bacaklılar. Geceleri genelde çok acayip örümcekler geliyor, bazıları biraz irice olmakla beraber benim kadar sakarlar. Olmadık şekilde lavabo veya duş kabini içerisinde rastlaşıyoruz zeminden dolayı yukarı çıkamıyor kayıyorlar, eh be kardeşim birbirinden mükemmel koordineli 8 bacağın var, yetmez gibi g.tünden ağ da atıyorsun. Eski kullanılmayan ayakkabı sicimi bu iş için hazır ucundan uzatıyorsun vırt diye tırmanıyorlar trapezci gibi. Bahçe ve balkon tarafında da dehşet bir atraksiyon oluyor, sırtı siyah ve kırmızı daireli zulu kabilesi savaşçısı kalkanlarına benzeyen desende kırmızı böcekler, elti, gelin tüm kadınlar takımı semt pazarına giden neşeli teyzeler gibiler. Havacı klasmanın yeri başka, gündüz ayrı gece ayrı, kış sineği var şu ara, yalancı bahardan akşamdan kalma gibi uçuyor atanamamış arı gibi. Bu sınıfta özlediklerim oluyor, misal kanatlarında dünyanın en inanılmaz desenlerinizi taşıyan ışığa tutkun gece güveleri, bir de altın yaldızı renkte gözlü, hayatta gördüğüm en tatlı yeşili taşıyan yusufçuk. Ama karizma dersen yaban arısını tek geçerim o sinirli ve asil bakış. Bedenindeki "Tepemi attırma pişman olursun" gerilimi. Güney, güneydoğuya gittikçe işaret parmağım boyutlarındaki akranlarının dışarda kahvaltı ederken "Hop aldım bir ısırık, göz hakkı" diye tabaktaki dilim salamı alıp gitmesi. Bal arıları var çiçeğin içine girip debeleniyorlar düşünsene kendini öyle bir havuzda, acayip keyifli. Daha binlercesi var, her biri ayrı yazı konusu, merak ediyorum nasıl düşünüyor, tadıyorlar, bedenleri, farkındalıkları ne biçimde yankılanıyor, bilinçleri var, güdüleri var. Sonra boyut olarak bakınca kendime ve onlara, benim bu floranın ortasına dikilen gökdelenler kadar ağır, manasız, işlevsiz ve kaba olduğumu anlıyorum. Alışılagelmiş şekilde onları ezip yok etmek, kimyasallar püskürtüp acı içerisinde ölmelerini sağlamak konu değil. Onların benimle, birlikte yaşadığımız bu yuvada yaklaşık 8 yıldır uyum içerisinde hayatlarımızı sürdürebilmemiz; bak bu önemli. Ve böceklerle bile bu kadar rahat, makara dost iken türdaşım olan insan. Tek tek, hepimiz, el birliği ile bu kadar hastalıklı ilişkiler, kepaze bir dünya, her yeni günde daha berbat hatta kaybedilmiş bir gelecek kurma becerisi ve inadını sürdürebilmemiz o kadar şaşırtıcı. Böcekleri sevin annem, en zararlısı ve korkuncu bile, o sokağa tüküren, ilk gördüğü insana "sen" diye hitap eden, arabasıyla tecavüz edercesine bir şehvet ile üzerine süren, "Bunlaaar" diye böğür böğür bıyıklı o adamlar ve tayfasından daha halis mulis...

DENİZ ÖZTURHAN
www.twitter.com/yanilgi

ÖLÜM DÖŞEĞİNDEN HALLİCE

Haktan Bey o akşam atölyesinden çıktıktan sonra, seri adımlarla evinin yolunu tuttu. Kendisinden tam 17 yaş genç sevgilisinin hazırladığı yemeği yerken, ardından klasik müzik eşliğinde şarabını yudumlarken hep durgun ve kederli görünüyordu. Genç sevgili Nihan, üçüncü kadehten sonra bile alışıldık neşesine kavuşamayan ve kendisine onca uğraşılmış fırında tavuk için bir "Eline sağlık" bile demeyen sevgilisine okkalı bir atar hazırlamaya başlamıştı.

Fakat Nihan'dan önce, Haktan Bey söze girdi, düşünceli: "Benim önemli bir iş için yurt dışına gitmem gerekiyor yavrum." "Hayrola?" diye cevapladı genç sevgili, "İş seyahati mi? Yoksa sergi mi var? Ben de gelirim öyleyse!" Heyecanlandı ardı ardına. "Seni götürebileceğim bir ortam değil maalesef meleğim" diyerek inceltti durumu Haktan Bey. "Eski bir dostumu, ölüm döşeğinde ziyaret etmem gerek..."

Üstüne çeşitli heykelcikler serpiştirilmiş IKEA sehpanın ortasına dökülen bu kasvetli cümle, Nihan'ı irkiltmişti. Kimdi o eski dost? Neden ölüyordu? Dahası neden ölüm döşeğinde illa ziyaret edilmesi gerekiyordu? Nihan dostlarını şöyle bir taradı kafasında. Hiçbirini ölürken hayal edemedi. O esnada Haktan Bey kadehinden irice bir yudum alıp sakince anlatmaya başladı.

26, bilemedin 27 yaşındaydım onunla karşılaştığımda. Okuldan yeni mezun, beş parasız, orada burada barmenlik, garsonluk, ne iş bulursam yaparak hayatta kalmaya çalıştığım yıllardı. Karlı, korkunç soğuk bir günde, çalıştığım kafeye girdi. Üstündeki kürkü çıkarıp son derece doğal hareketlerle asmam için bana uzattı. Göz göze geldiğimizde, yeşil gözlerindeki hüzün, arzu ve ihtiras, bir anda içime aktı sanki...

"Bi dakka, bi dakka! Kürk mü çıkardı? Sahici kürk müydü yoksa? A- aaa, resmen rezalet!" diye isyan etti o esnada genç Nihan. Haktan Bey "Çattık be!" manasında kafasını sallayarak, kaldığı yerden devam etti hikâyeye.

Duldu. Zengin bir aileye gelin olmuş, iki oğlan doğurmuş ve eşinin zamansız ölümüyle korkunç bir yalnızlığa yuvarlanmıştı. Tüm aile, hayatını sadece çocuklarına adaması için baskı yaparken, o henüz 40 yaşında bile değildi. Üstelik arzu dolu bedeni iki çocuğa rağmen hâlâ dinç ve güzeldi...

"Vücudunu nerden gördün ayol kadının? Paltosunu aldın daha!" diye itiraz etti genç Nihan. Biraz kıskandığı her halinden belli oluyordu. İşbu sebepten Haktan Bey derhal dul kadını özenle betimlemeyi bırakıp yaşadıkları kaçak ve korkusuz aşkı anlatmaya koyuldu. Ne bakışmalar, ne kavuşamamalar yaşanmıştı aylarca... Sonra onca beklemenin neticesinde kavuşulduğunda, aşkın karanlık labirentlerinde, tutkunun nemli mahzenlerinde nasıl da soluksuz kalınmıştı...

"Demek benden çok beğenildi yaşlı hanımefendinin tutkusu... Gösteririm ben ona!" diye içinden geçirdi Nihan. Hemen ardından hikâyesine gömülmüş Haktan Bey'i çapkın hareketlerle yatağa götürmenin yolunu buldu. Haktan Bey "İstemem yan cebime koy" tavrıyla kabullendiği bu faslın ardından, hikâyesine sabah kahvaltısında devam etmek zorunda kaldı.

Neticede severken ayrılmışlar, aile büyüklerinin ilişkiden haberdar olması vesilesiyle, ayrı düşmüşlerdi. Dul hanım çocuklarıyla beraber yurt dışına yollanmış, cebinde değil Avrupa'ya çıkacak para, İETT otobüs bileti bile olmayan Haktan Bey, eli böğründe öylece kalakalmıştı. "İşte belki de bu yüzden seni bulana kadar, kadından kadına savrulup durdum yavrum!" diyerek bitirdi hikâyesini Haktan Bey. Nihan'ın iki avcunu da öptükten sonra, dertli dertli çantasını toplamak üzere odasına yöneldi.

Önce taksiye, sonra uçağa, sonra trene ve yine taksiye binen Haktan Bey'in büyük bir ciddiyetle sürdürdüğü yolculuğu, termal sularıyla ünlü bir İtalyan kasabasında, barok bir köşkün önünde son buldu. Kapıyı açan hizmetli, İngilizce "Hanımefendi yukarıda" diye fısıldayarak işaret etti merdivenleri.

Merdivenlerin sonunda, sessizlik içinde bir odada güzellik uykusundan yeni uyanıyordu o sırada adı henüz hiç anılmamış yaşlı dul. Sevgilisinin kapıdan süzülüşünü görüp gülümseyerek gerindi. "6 senedir her yeni-kıza cenazeme geldiğini anlatıp duruyorsun. Bir daha bu kadar bekletirsen sahiden ölürüm bak!" diye kıkırdadı. Haktan Bey, yola çıktığından beri ilk kez içtenlikle gülümsedi ve "İş seyahati desem, 'Ben de gelicem' diye tutturuyorlar hayatım. Sen de biliyorsun" diyerek öptü kadının çenesini.

Akşamsefası

ORTAM
En telmaşa adam

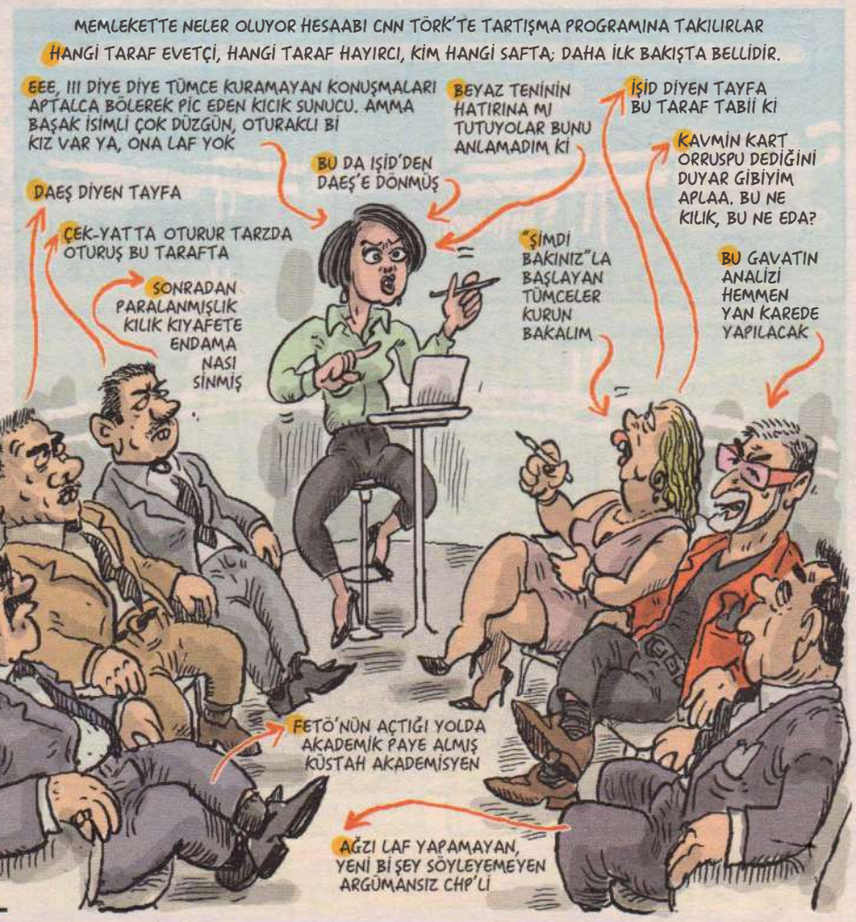
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet

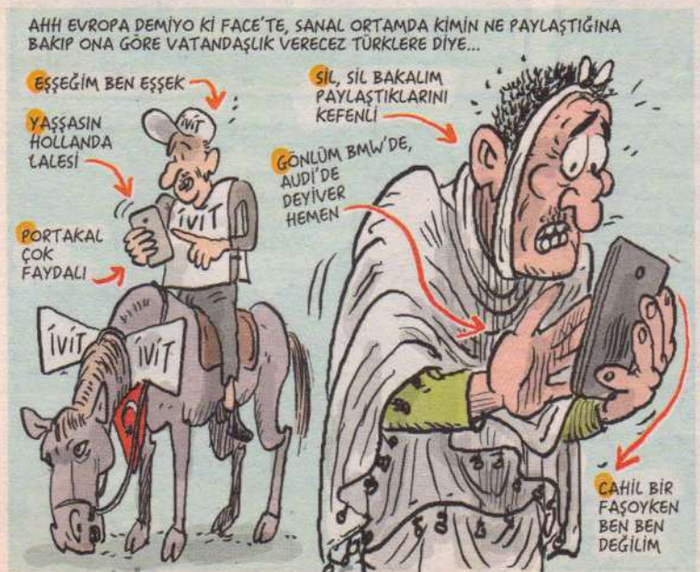
ORHAN BABA'NIN GÜNEYDEKİ KÖY EVİNDEYİZ...

Akşamsefası

SERKAN YILMAZ

komikser@gmail.com
instagram.com/serkan.yilmaz

FEYZİ ÖZŞAHİN

twitter.com/feyziozsahin - feyziozsahin@gmail.com

Akşamsefası

SEKO YAZI

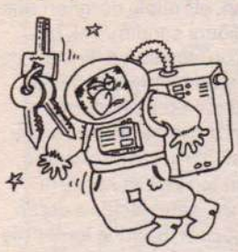
SERKAN YILMAZ

MOBİNG

Mobingci müdürüm vardı, bir zamanlar, Uğur Bey. Mobingci, 'iş yerinde bağırıp çağıran, kalp kıran müdür' demek. Bi arkadaşım mobingcisinden bahsederken aklıma Uğur bey geldi, atladım zaman makinesine, geçmişe gittim. Amacım zamana zarar vermeden Uğur Bey'i dövmekti. Karıncanın belini incitmemeliydim. Fakat geçmişe gidip, görünmezlik kalkanım ile eski ofisimde dolaşırken bir şey fark ettim. Uğur içeri girdiği anda geçmişteki ben, vücut dilim ile "gel bana bağır, sana hiç cevap vermem" diyordum. Omuzlarımdan, ondan rahatsız olduğum hemen belli oluyordu. Yani hata bendeydi, Uğur Bey sadece içgüdülerine yenilip, ondan çekinen çalışana bağırıp çağırmak, yeri göğü inletmek istiyordu. Bu durumu düzeltmek için, geçmişteki kendimin sırtına görünmez bir sopa koydum. Bu sayede daha dik duracak, Uğur da çekingenliği hissedemeyip coşamayacak, akıl sağlığım en azından biraz kendine gelecekti. Fakat geçmişteki ben, sopa yardımı ile dik dursam bile Uğur Bey aynı artistliklere, çağdaş dilli kabadayılıklara devam ediyordu. Bu sefer de gelmiş, "o nası duruş, sopa mı yuttun" diyordu. Tezim, bilimim yine hatalı çıkmıştı. Adam alışmış, dik durmak filan fayda etmiyordu. Zaten bilimim, tezim çökmüş, canım iyice sıkıldı. Çektim geçmişteki kendimin sırtından görünmez sopayı, Uğur Bey'e bir giriştim, çok fena hırpaladım. Canı yandı ama ne olduğunu anlamadı. Sinirlenip geçmişteki bana bağırdı. Sorunu buldum, çalışmak zorunda olduğunu, bu işe ihtiyacın olduğunu biliyorsa müdür, coşuyordu. Geçmişteki kendime sayısal loto sonuçlarını verdim, zengin ettim. Şimdiki zamana döndüğümde Uğur Bey yine hayatımdaydı, Geleceğe Dönüş filmindeki Biff Tannen gibi yalaka olmuştu, ben eziyordum onu. O filmde de geçmişte baskın karakter olan Biff, gelecekte ezilen oluyordu. Mobing uygulayan Marty'nin babası oluyordu, ben oluyordum. Demem o ki, müdür arkadaşlar şerefsiz olmayın.

UZAY GEMİSİNDEN DÜŞTÜM!

Uzay boşluğunda kalmıştım. Yok yok, oksijenim, kıyafetim var, durumum iyi, durumum var. Giden uzay gemisinden düştüm. "Fark etmediler" diye bozuldum biraz. Boşlukta kaldım, iki saattir bekliyorum. "Uzay gemisi ışık hızında gittiği için şimdi orada iki saniye filan geçmiştir" diye düşündüm birden, bozulmam geçti. Fakat gemide yan koltuğumdaki adam tuvaletten dönmediğimi fark edip söyleyecek de, kaptan duracak daaa, en az 500 yıl sürer. Cebimde anahtarlık vardı, sinirle onu uzaya fırlattım. Anahtarı fırlatınca bi hareket kazandım, sonuçta küçük de olsa bi kütle. Çok yavaş şekilde uzayda geri geri gitmeye başladım. Sonra hızım arttı, oha ne kadar hızlandım birden. Arkamda Dünya varmış, görmemişim. Gemiden düştüğümde atmosferden henüz yeni çıkmışız. Anahtarı atınca Dünya'nın yerçekimine yakalanmışım. Yere doğru düşüyorum, aradım Merkezi, durumu anlattım "Uzay gemisinden düştüm" dedim. Call center beni bayağı bi bekletti. Bu sırada atmosfere girdim, uzaydan atlayan Felix gibi son sürat Dünya'ya düşüyorum, müzik dinletiyorlar telefonda. Beklediğim için teşekkür ediyordu ses kaydı, öldüm ölücem. Sonra operatör açtı, üzgünmüş, uzay gemisini geri döndüremiyolarmış. "Ölücem düşüyorum" dedim. Beni telefonda o birime aktardı, bi süre daha müzik dinledim. Diğer operatör kadın, kıyafetimin üzerinde hangi düğmelere basmam gerektiğini söyledi, paraşütüm açıldı da yere indim, teşekkür ettim. "Başka bi arzunuz" dedi, "bi araç filan gönderin, dağ başında kaldım" dedim. O işe onlar bakmıyolarmış. Eve kadar yürüdüm, anahtarı uzaya atmıştım, kapıda kaldım. Hof arkadaşlar, adamlar yazmış "uzay gemisinin dışına çıkmak tehlikeli ve yasaktır" yazılmış oraya. Ne çıkıyorum ki ben?!

Akşamsefası

CEM GÜVENTÜRK

instagram.com/cemguventurk

OZAN ÖNEN

www.twitter.com/ozanonen

HEPSİ BU

■ Eskiden ne çok dergi okurdum. 1984 doğumluyum. Az mı, çok mu yaşım? Her iki durumda da: Neye göre az, neye göre çok? Di mi? Eh, durum böyle görece-liyken, "Eskiden ne çok dergi okurdum" dememde sakınca yok. Öyle ki piyasada ne kadar dergi ve fanzin varsa, hiç değilse birer nüshalarını edinip bir kenarda biriktiren bir tip olarak, bazen, boyumu aşan dergi koleksiyonlarımla doldururdum her yeri. Bana türlü türlü fikir verirdi çünkü dergiler. Sıkıntım varsa, bir iki sayfa dergi karıştırınca uçup giderdi. Bir sürü hayal kurmam yolunda başroldeydi dergiler... Çeşit çeşit dergi kapaklarına bakmak, farklı farklı kafaların kimi iddialı, kimi sakince yazılmış türlü türlü yazılarını oku-mak, ne heyecanlı şeydi. Ne güzel kapaklar yapıyorlar derdim. Ne güzel fikirler bulmuşlar. Ne güzel grafikler. Ne zekice karikatürler. Ne harika fotoğraflar. Ah ulan ne yazılar ne sıkı röportajlar... Sonra n'oldu, bilmiyo-rum: İçimdeki dergi almaya bayılan canavar, dergi okuma hevesinden vazgeçti. Tam da o dönemlerde, dergilerde düzenli olarak yazmaya başladım.

■ Bir dergi elime geçtiği vakit şöyle düşünürüm: Bu dergide yazan-çizen bir sürü insan var. Her birinin kafası ayrı ayrı çalışıyor olsa bile, sonuçta, onları bir araya getiren müşterek bir durum da var. Bir tür dert ortaklığına benziyor bu. Örneğin eğlenceli olanıyla melankolik olanı, aynı sayfada bir araya gelebiliyor. Bu durum bana çok büyülü geliyor hâlen. Bunca ağız dalaşının, anlaşmazlığın, bunca ıvır zıvırın arasında, birbirinden çok farklı dünyaları olan insanlar kalkıp da dergi çıkarıyorlar ve bu insanlar, yan yana pek de güzel durabiliyorlar. Sonra... Havalimanında, büfeden bir şeyler alırken, kitapçılarda veyahut marketlerde... Diyelim ki birinin eli, tesadüfen ya da değil, o dergi-lerden birine gidiyor. Çantasına, arabasına, masasına, cebine düşüyor cümlelerin. Hatta odasına, yatağına kadar giriyorsun yazdıklarınla-çizdiklerinle. Bir kah-kaha atıyor mesela seni okuyunca. Ya da bir tereddüt anında, ona bir konuda fena hâlde iyi geliyor sözlerin. Günü bok gibi geçmişse bile, seninle iyi oluyor mesela. Yazdığın iki satır, çizdiğin bir karikatür, çektiğin birkaç fotoğraf, birilerinin hayatını baştan sona olmasa bile, bir yerde, bir şekilde değiştirebiliyor. Belki de o an değil ama yıllar sonra bir şeyi tetikliyor senin onda kalmış bir tanecik hicvin, fikrin, itirazın.

■ Bugün, dergi bayiindeki dergilerin önünde durur-ken, o eski dergi delisi hâlime dönüverdim. Piyasada ne kadar dergi varsa topladım. Dergileri satan adam öyle baktı ki o dergilerin hepsini satın alacak birinden ziyade, sanki dergilere el koymaya heveslenmiş sivil polis sandı beni... Hatta öyle baktı ki o bakışı yüzünden bir ara ben bile, sanki birazdan, elimdeki dergileri dük-kânı kundaklamak için topladığımı sandım. Yok lan... Ben öyle deli miyim? Parayı görünce anladı ki polis de değilim, kundakçı da değilim ama bilmiyor ki başka deliyim. Eve gelip tüm dergileri tek tek okudum son satırına kadar. Sonra, bu hafta bizim dergiye ne yaza-cağımı düşündüm. O kadar çok dergi yazısı okudum ki galiba kafam karıştı. Yazmaktan ziyade kendimi okumaya yakın hissettim. Sonra, satın aldığım dergi-lerden birinin kapağına ilişti gözüm. Bugüne kadar hiç okumamıştım, muhtemelen aynı kafalarda da değiliz. Rakip dergi de değiliz ama olsaydık bile ne fark eder? Yine de burada anardım adını. Çünkü çok güzel kapak yapmışlar bu sayılarında. Derginin adı İzdiham. Kapak ilkbahar yeşili; üstünde illüstrasyon ya da fotoğraf yok. Sadece şu yazıyor: "GRAFİKERİMİZ ÂŞIK OL-DUĞU İÇİN KAPAK YAPAMADIK" – İşte, bu yüzden seviyorum dergileri hâlâ. Ben de böyle boş vermiş durumdayım bu aralar. Bu hafta sadece okuyorum, yazı yazamadım ve bunun için de bahanem var: Kafam güzel. Bunun için bir şey içmeme de gerek yok. Çünkü sadece bahar var. Sadece ilkbahar... Hepsi bu.

YUMURTALAR

Barbaros Altuğ

Özgür Kahya

ONA KÜÇÜK SÜRPRİZLER YAPIN!

Emir Kızıltan

Kadir Eligüzel

Erhan Güneş

Sedat Kopuz

İVAN PETROVİÇ PAVLOV

Ümit Pek

Yasin

HAFTALIK PENGUEN

HAFTALIK MİZAH DERGİSİ - 23 MART 2017 - SAYI: 757
HAFTALIK YAYGIN SÜRELİ YAYINDIR > ISSN. 1303-7579
www.penguen.com

YAYINCI: KOMİKBÜRO MEDYA LTD. ŞTİ. İMTİYAZ SAHİBİ: SELÇUK ERDEM YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: FARUK KAYA YAYIN KURULU: ERDİL YAŞAROĞLU, SELÇUK ERDEM GENEL MÜDÜR: A. GÜLSÜM AKŞİT

HALKLA İLİŞKİLER: YASEMİN ÇAĞLAR (yasemin.caglar@komikburo.com) GRAFİK TASARIM VE RENK: SERDAR KARATAŞ
ADRES: ORTAKLAR CD. BAHÇELER SK. ONSEKİZ İŞ MERKEZİ NO: 18 KAT: 4 / 7 MECİDİYEKÖY - ŞİŞLİ / İSTANBUL
TEL: (0212) 293 32 77-78 FAKS: (0212) 245 85 58 BASKI: UNIPRINT BASIM SAN. VE TİC. A.Ş. ÖMERLİ MAHALLESİ. HADIMKÖY İSTANBUL CAD. NO:159 ARNAVUTKÖY 34555 İSTANBUL TEL: (0212) 798 28 40 GENEL DAĞITIM: DPP TEL: (0212) 822 22 22

facebook.com/penguendergisi
twitter.com/penguendergi
instagram.com/penguendergi

Penguen'de yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Akşamsefası

KOMİKAZE

ERDİL YAŞAROĞLU
www.erdilyasaroglu.com
instagram.com/erdil

Akşamsefası